

(คน) อย่างนี้ก็มี (ด้วย)

จำลอง ไตน้อย

R20022

หลักเกวียนให้หลักห้า สอกหมาย
ม้าหลักสิบสอกกราย อย่าใกล้
ช้างสี่สิบสอกกลาง คลาคลาด
เห็นทรชนหลักให้ ห่างพันลับตา

โคลงโลกนิติ (บทที่ ๑๕๖)

ข้าพเจ้าเป็นข้าราชการบำนาญ เกษียณอายุราชการตั้งแต่ปี ๒๕๓๒ ตลอดอายุราชการไม่เคยถูกสอบสวนและไม่เคยถูกลงโทษทางวินัย ได้รับพระราชทานเหรียญจักรพรรดิมาลา สรรเสริญความยั่งยืนในราชการ และเครื่องราชอิสริยาภรณ์ตริตาภรณ์ช้างเผือกเป็นเกียรติสูงสุด รวมอายุราชการ ๓๕ ปี

ระหว่างรับราชการในฐานะเป็นผู้ได้บังคับบัญชา ได้ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาอย่างเคร่งครัด ปฏิบัติงานในหน้าที่เต็มตามความรู้ความสามารถ ไม่เคยกระทำการใดๆให้เป็นที่น่าใจของผู้บังคับบัญชา ในฐานะเป็นผู้นำและเป็นหัวหน้างานก็ได้รับความร่วมมือจากผู้ร่วมงานเป็นอย่างดี ปฏิบัติราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริต และถือคติว่า “เงินที่บริสุทธิ์สะอาดเท่านั้นที่จะเลี้ยงลูกให้เป็นคนดีและเฉลียวฉลาดได้”

หลังจากเกษียณอายุราชการ เห็นว่ายังมีสุขภาพ ร่างกายแข็งแรงดีอยู่ ประกอบกับความรู้และประสบการณ์ในชีวิตราชการ ก็น่าจะนำมาประยุกต์ใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติได้อยู่ ดีกว่าที่จะปล่อยให้ชีวิตล่วงเลยไปโดยเปล่าประโยชน์ จึงอาสาเข้าทำงานต่างๆดังนี้ คือ

๑. เป็นผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการการประถมศึกษาจังหวัด
๒. เป็นอาจารย์พิเศษโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา
๓. เป็นกรรมการวิสามัญสภาร่างรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๔๐
๔. เป็นผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน โรงเรียนอินทร์บุรี
๕. เป็นประธานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน โรงเรียนชุมชนวัดพระนอน

ข้าพเจ้าได้ยินคำว่าพระพุทธเจ้าและพระพุทธศาสนาตั้งแต่จำความได้ รู้เห็นและเคยชินต่อการปฏิบัติทางพระพุทธศาสนา โดยตามบิดามารดาไปทำบุญตักบาตรที่วัด เข้าไปเป็นเด็กวัดปฏิบัติพระ จนกระทั่งได้อุปสมบทในพระพุทธศาสนา และได้รับความสงบร่มเย็นตามสมควรแก่อัตภาพ

หลังจากเกษียณอายุราชการ ข้าพเจ้าจำเป็นต้องกลับไปอยู่ที่บ้านเดิม คือบ้านเกิดที่มารดาอาศัยให้ เมื่อกลับไปอยู่ที่บ้านเดิม ข้าพเจ้าแสดงความเป็นมิตรกับทุกคนรอบครัว และทุกคนที่เป็นบ้านใกล้เคียงอย่างมี สัมมาคารวะ โดยเฉพาะผู้มีอาวุโส แต่ในที่สุดข้าพเจ้าก็ต้องประสบกับปัญหาในชีวิตประจำวันที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อน และไม่เคยมคิดเลยว่าจะมีปัญหา(คน)ชนิดนี้อยู่ในโลกนี้ ข้าพเจ้าขออภัยที่จะต้องเรียกเขาว่า “สุขยอดอันธพาล” เขาพยายามข่มเหงรังแก กลั่นแกล้ง ดูหมิ่นใส่ร้ายข้าพเจ้าและครอบครัวมา

อย่างต่อเนื่องยาวนาน เกือบจะเรียกได้ว่าเป็นรายวันด้วยซ้ำ ไม่ทราบว่าเขาสรรหาวิธีการต่างๆเหล่านั้นมาจากไหน

พฤติกรรมต่างๆที่สุดยอดอันธพาลกระทำต่อข้าพเจ้าและครอบครัวมีมากมายหลายประการ เช่น พูดว่าทางสาธารณะที่ใช้เข้าออกกันอยู่หลายบ้านหลายครอบครัวนั้นเป็นที่ดินของเขา เขาจะปิดเสียเมื่อไรก็ได้ ครั้งหนึ่งเขาหักกิ่งไม้ประดับที่เขาปลูกไว้ในเขตทาง (เพื่อแสดงให้คนอื่นเห็นว่าทางสาธารณะนั้นเป็นที่ดินของเขา) นำไปแจ้งความยังสถานีตำรวจว่า ข้าพเจ้าตัดต้นไม้ทำลายทรัพย์

บ่อยครั้งที่ฝ่ายสามีเดินเลาะเขตรั้วบ้านของข้าพเจ้า ส่งเสียงกระแอมกระไอชวนทะเลาะ ทางฝ่ายภรรยาที่ส่งเสียงจามอย่างมีหางเสียงทำทนายเยาะเย้ยเป็นประจำ

บางครั้งนำขยะมาสูมไฟเพื่อให้ควันไฟเข้ามาอบกวนในบ้านของข้าพเจ้า และพูดว่าเขาสูมไฟในบ้านของเขา ใครจะทำไม

หลาย ๆ ครั้งก็นำขยะที่มีฝ้ายอนามัยที่ใช้แล้วรวมอยู่ด้วย มาทิ้งไว้เกลื่อนกลาดที่ปากตรอกทางเข้าออกบ้านของข้าพเจ้า บางทีก็นำหัวปลาเน่าใส่กะลามะพร้าวมาวางไว้ที่ปากตรอกในลักษณะเดียวกัน

เฉยเมยปล่อยให้ต้นมะขามทอดกิ่งปกคลุมหลังคาบ้านของข้าพเจ้า ใบและฝักมะขามร่วงหล่นลงบนหลังคา ในเวลาที่ลมพัดแรง ฝักมะขามเกราะร่วงลงกระทบหลังคาดังเหมือนเสียงจุดประทัด

เลี้ยงสุนัขไว้ ๓-๔ ตัว ปล่อยให้สุนัขเข้ามาถ่ายข้าง คุยกันในแปลงต้นไม้ข้าง
คาบรองเท้า ผ้าเช็ดเท้า และ สิ่งอื่นๆ ก่อความรำคาญและความเสียหายเป็นประจำ

ครั้งหนึ่งที่ค่อนข้างจะรุนแรงและกักขฬะหยาบคาย ฝ่ายสามีเงื่อง่าจอบวิ่งตรงมา
หมายจะทำร้ายร่างกายข้าพเจ้า ซึ่งรคนำต้นไม้อยู่ พร้อมกับกล่าววาจาที่ไม่ดีส่าทับด้วย

ข้าพเจ้ายืนดูอยู่ด้วยอาการอันสงบ และไม่ได้คิดว่าจะต่อสู้หรือป้องกันตัวอย่างไร
ทั้งสิ้น แต่แล้วเขาก็ลดจอบลงจากการเงียดเงื่อเมื่อเห็นอาการเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็บอกกับ
เขาว่า

“เชิญเถอะครับ เชิญ (ทำอะไรก็ได้) ตามสบาย ผม ไม่ต่อสู้อะไรคุณหรอก ปืน
ผมก็ไม่มี อาวุธอะไรผมก็ไม่มีทั้งนั้น...ชั่วชีวิตนี้ผมไม่เคยใช้อาวุธอะไรทำร้ายใคร
แม้แต่สัตว์ ผมมีแต่ปากกาเท่านั้นเป็นเครื่องมือเลี้ยงชีวิตผม” และแล้วเขาก็เดินถอยห่าง
ออกไป

พฤติกรรมของเขาทั้งสามีและภรรยาที่ก่อความสงบสุขในบ้านของข้าพเจ้ายังมี
อีกมากมายจะพรรณนา และกระทำซ้ำๆหมุนเวียนต่อเนื่องตลอดปี ซึ่งข้าพเจ้าก็มีได้
แสดงอาการโต้ตอบโกรธเคือง หรืออาฆาตจองเวรใดๆ เพียงแต่ใช้ความอดทนอดกลั้น
และข่มใจไว้ โดยยึดมั่นใน พุทธธรรมคำสอนของพระบรมศาสดาที่ว่า “**ธมฺมจารี สุขํ
เสตี**” ผู้ประพฤติธรรมย่อมอยู่เป็นสุข

แต่เนื่องจากข้าพเจ้าเป็นปุถุชนคนธรรมดา ที่ยังมีกิเลสสาสวะอยู่ในขั้นชัณฺฑนอีก
มากมาย การปฏิบัติธรรม ธรรมฐานยังมีคมน นิ่งสมาธิเดินจงกรมก็ปฏิบัติไปตามที่ได้

คืนวันนั้นหลวงพ่OMETTASON เรื่องการบำเพ็ญจิตภาวนาตามแนวทางสติปัฏฐานสี่ คือวิธีปฏิบัติเบื้องต้น ให้ยึดแนวหลักสติเป็นตัวสำคัญ ซึ่งมีอยู่ ๔ ข้อ คือ

ข้อที่ ๑ กายานุปัสสนาสติปัฏฐาน แปลว่า พิจารณาภายในกาย ดูร่างกายสังขารของเราให้รู้ไว้เป็นเบื้องต้น

ข้อที่ ๒ เวทนานุปัสสนาสติปัฏฐาน มีอยู่ ๓ ประการคือ สุขเวทนา ทุกขเวทนา และอทุกขมสุขเวทนา หรือ อุเบกขาเวทนา (ไม่สุขไม่ทุกข์)

ข้อที่ ๓ จิตตานุปัสสนาสติปัฏฐาน จิตเป็นธรรมชาติที่คิดอ่านอารมณ์ รับรู้ อารมณ์ เราต้องรู้ที่เกิดของจิตอีกด้วย

ข้อที่ ๔ ธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน สามารถแยกและพิจารณาจิตของเราได้ ว่า คิดเป็นกุศลหรืออกุศล

หลวงพ่อบอกว่า สติปัฏฐานเป็นทางสายเอกที่จะนำสัตว์โลกไปสู่ความพ้นทุกข์ ทางสายนี้เป็นหนทางเดียวที่มีอยู่ในโลก และมีอยู่เฉพาะในพระพุทธศาสนาเท่านั้น

เมื่อข้าพเจ้าได้มอบกายถวายชีวิตเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่ได้แล้ว ข้าพเจ้าก็ได้เข้าปฏิบัติธรรมในสำนักวัดอัมพวันตามกาลตามโอกาสเสมอมา โดยเฉพาะในวโรกาสเฉลิม

พระชนมพรรษาของล้นเกล้าฯ ทั้งสองพระองค์ วันเกิดของหลวงพ่ (๑๕ สิงหาคม) และวันประสูติเหตุ (๑๔ ตุลาคม) มิได้ขาด เมื่ออยู่ในบ้านตามปกติก็ทำวัตรเช้าเย็น สวดพระพุทธคุณทำอายุบวก ๑ สวดคาถาชินบัญชร เติมน้ำมัน นุ่งสมาธิ เป็นกิจวัตร

ผลแห่งการปฏิบัติก็คือ ได้ความสงบสุขร่มเย็น ผู้ซึ่งล้างผลาญองเวรจองกรรม
ข่มเหงรังแกก็เบาบาง การกระทำลงไป สมกับพุทธภาษิต ที่ว่า

ชมุโม หเว รกฺขติ ชมุมาจริ๐
ธรรมแล ย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม

ปาเจราจริยา โหนติ คุณุตฺตรา นุสาสกา
ข้าพเจ้าขอนอบน้อมสักการบูชา พระคุณของพระเดชพระคุณ
พระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตชมุโม)

ด้วยความเคารพอย่างสูง

“ปญฺญา วุฑฺฒิ กเรเตเต ทินฺโนวาเท นมามิหิ”